

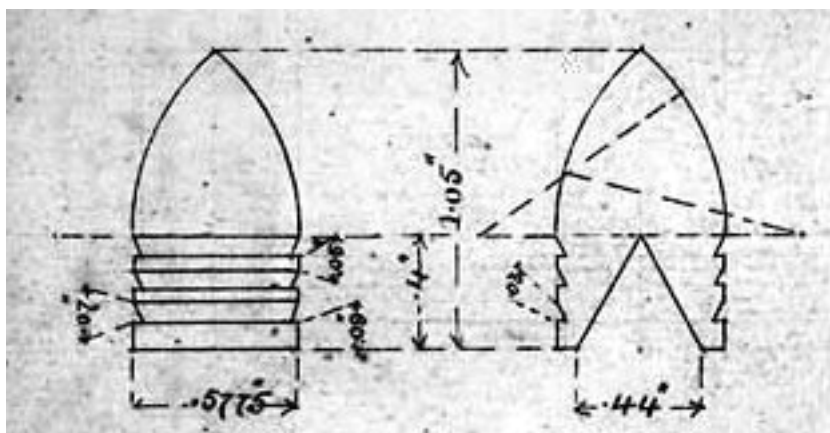
There are no translations available.



Podstawowym uzbrojeniem piechoty były kapiszonowe karabiny systemu Minie. Pociski do tych karabinów były wydrążone stożkowo na ok. 1/2 długości.

Pociski były nieznacznie mniejsze od kalibru broni, dzięki temu broń ładowało się szybko i bez wysiłku. Dzięki wydrążeniu, ścianki pocisków rozszerzały się pod wpływem działania gazów prochowych przy wystrzale, wpasowując się w gwint lufy karabinowej.

Dzięki systemowi Minie znacząco wzrastała celność broni będącej na wyposażeniu piechoty, zachowując jednocześnie dotychczasową szybkostrzelność (ok. 3 strzały na minutę).



Amunicja wojskowa systemu Minie w zasadzie niczym nie różniła się od standardowej amunicji wojskowej pierwszej połowy XIX wieku. Były to gotowe ładunki składające się z odmierzonej porcji prochu oraz ołowianego pocisku.

Nabój karabinowy powstawał w następujący sposób - czworokątny kawałek papieru o odpowiednich wymiarach rolowano, na jednym końcu umieszczano pocisk, a z drugiego końca wsypywano odpowiednią dawkę prochu. Końcówkę zawijano.



Naboje pakowano w paczki po 10 sztuk. Papierowe patроны nie były zbyt trwałe. Dlatego stosowano w ładownicach metalowe wkładki, które zapobiegały nadmiernemu przemieszczaniu się nabożów w ładownicy.



Dokładnej paczki naboju liczącej 10szt., dawano 12 kapiszonów. Kapiszony pakowano w



Próbę otrzymania nieotworzonego ładunku pocisku RPD. Pocisk składa się z kuli i łuski. Łuski w paczce wylotowej. Pocisk

